

КИРИЛ ХРИСТОВ - „ПРОЛЕТЕН ПРАЗНИК“

Кирил Христов е първият български поет, прозрял истинската красота в света на живата природа. Литературната критика го определя като „бисерен лирик“ на развихрената страст. Поетът създава истински шедеври образци в областта на пейзажната лирика и налага жизнеутвърждаващата тема за непреходното човешко щастие.

Стихотворението „Пролетен празник“ е една от емблематичните му творби. В него

поетът успява да пресъздаде с изключителна пластичност и топлота живия дъх на съживената природа. Тема на стихотворението е най-светлият празник в пролетната християнска обредност - ВЕЛИКДЕН, денят на Христовото Възкресение. Мястото му в църковния календар съвпада с: възраждането и разцвета на природата, с тържеството на слънцето и живота. Това е неделата след първото пролетно пълнолуние. Този празник е свързан с вярването, че Иисус Христос възкръсва от света на мъртвите на третия ден след погребението си. Той се явява на жените, които носят благовонно миро, за да помажат според юдейския обичай тялото му, и им заръчва да тръгнат по света и да разнасят славата на учението му и вестта за възкресението му: „Христос възкръсна от мъртвите и със смъртта смъртта победи и на тия, които са в гробовете живот подари.“

Стихотворението „Пролетен празник“ започва с описание на живата природа чрез експресивния израз „Блести по дървесата цвят“, който създава усещане за серафична красота и неземна чистота. Блясъкът, който се асоциира с божествената светлина и лъчи, въвежда в приказното начало на светлия празник. Надеждите за плодородие и берекет са възплътени в образа на натежалия от плод клон: „пак вейка плод ще свеси“. Празничното настроение е до-пълнено от звъна на камбаните, които тържествено оповестяват Христовото възкресение.

Празникът, символ на възраждащия се живот и природа, се отбелязва от християните в продължение на три дни с редица обреди и символи. На Великден хората се поздравяват с думите: „Христос Возкресе! - Воистина възкресе!“ Задължително всички членове на семейството се събират на празничната трапеза. На нея са подредени обредният хляб и боядисаните великденски яйца.

Яйцето е символ на жизненото начало и затова е в центъра на всички великденски обреди. Великденските яйца се варят по традиция в четвъртъка преди празника и се боядисват в един цвят - червено, жълто, синьо, зелено, или се „изписват“ - шарят се с восък, с листа от градината и др. Първото обредно яйце е винаги червено и с него се натриват бузките и челцето на всички деца в къщата, като се започне от най-малкото дете в семейството. Вярва се, че това яйце има магическа сила. То носи здраве и предпазва от уроки и злини.

Червеното яйце се свързва с Христовата кръв и символизира Възкресението. Легендата за първото червено яйце разказва как Мария Магдалена, след като видяла възкръсналия Христос, тръгнала да разнася славата му по света. Стигнала до Рим, а там, според обичая, всеки гост на двореца поднасял подарък на император Тиберий. Мария му донесла само едно бяло яйце с думите „Христос Возкресе!“, но императорът

не и повярвал и казал, че никой не може да възкръсне от мъртвите, така както бялото яйце не може да стане червено. Но още докато изричал тези думи, яйцето почервеняло. Така то станало свещено и според легендата носи сила и здраве на притежателя му.

Трикракният възглас „Христос възкресе!“ в стихотворението на Кирил Христов ни отвежда към символиката на сакралното число три, свързана с троичността на Бога - Отец, Син и Дух. Светът тръпне в очакване на новото, на възродения живот под звъна на камбаните. Камбанният звън извисява душата на човека. Неслучайно във всички религии камбаната се сравнява с божествения глас, проповядващ истината. Мюсюлманите и индусите смятат, че нейните звуци са отзвук на биенето на Божието сърце, а в Китай звуците на камбаната са оприличавани с гласа на космическата хармония. Камбанният звън в много религии се приема и като призив към молитва, а в Тибет - към послушание и подчинение на Бота. Звънът на камбаните символизира висшата мъдрост.

Молитвите, които се изтръгват от душите на хората, имат изключителната мощ да понесат целия свят към по-добро: Души с молитва блян крилат във вие света понесе.

Молитвата е средството, чрез което човек влиза във връзка с Бога. В Библията Бог говори на човека, а в своята молитва човек говори на Бога. Трудно може да се изтъкне изключителната важност и необходимост от молитвен живот за християнина. Чрез нея той изразява всичко, което чувства в душата си - болките и радостите, нуждите и страховете, желанието за сила в борбата с живота. Молитвата отвежда към истинския духовен живот. Смислът ѝ не е в това да промени Бога, да го склони или убеди в нещо, а да промени самите нас и да ни доведе в хармония с Неговата воля, за да бъде животът ни плодотворен. Тя е ключ, който отваря истинските духовни богатства.

Великият ден на Христовото възкресение е празник, който най-пълно представя вярата във възкресението на праведните в един по-хубав свят, който те ще наследят след земната си смърт. Затова и ознаменуването на физическата смърт на Христос е празничен ден, на който хората славят не края на живота, а освобождението от земната тежест и прехода към вечното духовно битие.